

«Не згадаю гадки...»
Руданський Степан Васильович

Не згадаю гадки,
Не змислю я мислі!..
Як чорнії хмари,
Чорні думи звисли!
 Порадь, мати, що діяти,
 Ой чи жити, чи вмирати?
 Порадь, моя мати!
Розпукає серце,
Каменіють груди.
Скажи, моя нене,
Що зо мною буде.
 Кажуть люди: "В світі чари;
 В світі люди, не татари —
 Не будеш без пари!"
Ой світе мій, світе!
Лушпина оріха!
Де твої розкоші
Та де твоя втіха?
 Нудно в тобі, як в неволі,
 Тільки мука, тільки болі,
 Ні волі, ні долі!
І ви, мої люди,
Люди — не татари,
Чи хоч раз ви руку
Сироті подали?
 Кому горе — горе й буде,
 Другим жалю не прибуде,
 Люди ж мої, люди!
Наоколо глянеш —
Та й каменем станеш,
А на себе глянеш, —
Як билина, в'янеш.
 Лист за листом опадає,
 Рік за роком упливає,
 Назад не вертає!
Не згадаю гадки,
Не змислю я мислі,
Як чорнії хмари,
Чорні думи звисли.
 Порадь, мати, що діяти:
 Ой чи жити, чи вмирати?
 Порадь, моя мати!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/ne_zghadaiu_hadky